

Sygn. akt: IV RC 193/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2022r.

Sąd Rejonowy w Rybniku Wydział IV Rodzinny i Nieletnich w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marek Jonderko

Protokolant: Sandra Wieczorek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2022r. w R.

**sprawy z powództwa K. S. (1) (S.), małoletniego R. S. (S.) reprezentowanego przez matkę K. S. (1) (S.)
przeciwko A. S. (S.)**

o alimenty

- 1) zasądza od pozwanego A. S. (S.) na rzecz małoletniego powoda R. S. (S.) alimenty w kwocie po 1000 zł (jeden tysiąc złotych) miesięcznie, płatne do rąk matki małoletniego powoda K. S. (1) (S.) do dnia 10-tego każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności którejkolwiek z rat, począwszy od dnia 1 grudnia 2022 r.;
- 2) oddala powództwo R. S. w pozostałej części;
- 3) oddala powództwo K. S. (1) w całości;
- 4) zasądza na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. W. wynagrodzenie ze Skarbu Państwa w kwocie 4428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych) w tym podatek VAT w kwocie 828 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.
- 5) zwalnia pozwanego A. S. (S.) od kosztów sądowych w całości;
- 6) odstępuje od obciążania pozwanego A. S. (S.) kosztami procesu;
- 7) nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt: IV RC 193/22

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 listopada 2022 roku

Pozwem z dnia 11 kwietnia 2022 roku powódka K. S. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego A. S. kwoty po 2000 zł miesięcznie, płatnych do 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat tytułem przyczyniania się do zaspokojenia potrzeb rodziny, a także o zasądzenie kosztów procesu na jej rzecz. Jednocześnie powódka wniosła o zabezpieczenie roszczenia poprzez zobowiązanie pozwanego do uiszczania na jej rzecz po 2000 zł miesięcznie przez czas trwania procesu, płatnych do 10-go dnia każdego miesiąca z góry wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozostaje w związku małżeńskim z pozwanym, z którego pochodzi syn R. S.. Powódka wskazała, że nie może podjąć pracy zawodowej z powodu konieczności opieki nad synem, który choruje na dysfagię przelyku, przez co często się dławi, rozpoznano u niego chorobę S. i chorobę H., oprócz tego jest alergikiem, ma nietolerancję laktozy i fruktozy, jest leczony laryngologicznie i kardiologicznie. Powódka wskazała jest edukatorem syna, ponieważ spełnia on obowiązek szkolny w edukacji domowej.

Powódka podała że nie jest w stanie wskazać w jakiej wysokości pozwany pobiera wynagrodzenie i czy w ogóle pracuje. Wskazała, że pozwany w lipcu 2021 roku był osobą bezrobotną. Według powódki, w trakcie małżeństwa pozwany nie przekazywał jej żadnych pieniędzy na utrzymanie, robił jedynie zakupy żywnościowe, nie zwracając uwagi na potrzeby syna. Powódka podała, że korzysta ze świadczenia 500+ oraz pomocy finansowej rodziny (k. 3-4).

Powódka w piśmie z dnia 2 czerwca 2022 roku wskazała, że nie pracuje i nie pracowała, aktualnie nie pobiera emerytury ani renty, nie posiada zaświadczeń lekarskich na potwierdzenie swoich schorzeń, nie posiada orzeczenia ZUS potwierdzającego niezdolność do pracy ani orzeczenia o niepełnosprawności. Powódka sprecyzowała, że średnie miesięczne koszty utrzymania jej i syna to wyżywienie 1200 zł, środki czystości 200 zł, wydatki związane ze szkołą syna to 400 zł, leki, opieka medyczna i rehabilitacja 600 zł (k. 34-35).

Postanowieniem z dnia 2 maja 2022 roku Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił wniosek o zabezpieczenie roszczenia (k. 18).

Pozwany w odpowiedzi na pozew domagał się oddalenia powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu potwierdził, że strony pozostają małżeństwem, z którego pochodzi małoletni powód R. S.. Wedle pozwanego strony do kwietnia 2022 roku zamieszkiwały razem, pozwany utrzymywał rodzinę dokonując zakupu żywności, odzieży, opłacając zobowiązania finansowe związane z zajmowanym mieszkaniem.

W kwietniu 2022 roku powódka opuściła pozwanego, wyprowadziła się wraz z synem i zamieszkała u swojej rodziny. Wedle pozwanego, powódka jest zdolna do pracy i może taką podjąć przy dołożeniu minimalnej staranności, a syn stron ma 15 lat, jest samodzielny i nie wymaga stałej opieki. Pozwany przyznał, że faktem jest, że syn cierpi na szereg schorzeń, ale częściowa opieka rodziców jest w jego przypadku całkowicie wystarczająca. Pozwany podał, że z zawodu jest monterem instalacji sanitarnych i był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, jednak na skutek pandemii stracił zatrudnienie. Planuje natomiast rozpoczęcie prowadzenia działalności gospodarczej (k. 41-42).

Na rozprawie w dniu 29 czerwca 2022 roku strony podtrzymały swoje dotychczasowe, przeciwne stanowiska w sprawie. W odpowiedzi na propozycję ugodowego rozwiązania sporu pozwany zaproponował kwotę 600 zł miesięcznie, na którą powódka nie wyraziła zgody (k. 62-63).

Pismem procesowym z dnia 2 września 2022 roku powództwo zostało rozszerzone i zmodyfikowane w ten sposób, że powódka domagała się zasądzenia od pozwanego A. S. na rzecz powódki K. S. (1) tytułem przyczyniania się do zaspokojenia potrzeb rodziny kwoty po 1000 zł miesięcznie, płatnej do 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 1 kwietnia 2022 roku oraz zasądzenia od A. S. na rzecz małoletniego powoda R. S. tytułem alimentów kwoty po 1500 zł miesięcznie płatnych do 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 1 kwietnia 2022 roku (k. 108).

Na rozprawie w dniu 21 listopada 2022 roku pozwany uznał powództwo do kwoty 750 zł tytułem alimentów na rzecz syna i w pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa (k. 160).

Sąd ustalił:

Małoletni powód R. S., ur. (...), ma obecnie ukończone 15 lat, pochodzi z małżeństwa powódki K. S. (1) i pozwanego A. S.. Powódka i pozwany pozostają małżeństwem od 26 sierpnia 2006 roku, ale od kwietnia 2022 roku nie mieszkają razem i nie prowadzą wspólnego gospodarstwa domowego ponieważ przed Ś. Wielkanocnymi 2022 roku, powódka wyprowadziła się z synem od pozwanego i wyjechała wówczas z synem do miejscowości J. i zamieszkała tam w budynku stanowiącym własność jej brata. Wszystkie opłaty mieszkaniowe i za media opłaca brat powódki K. S. (1) i powodowie nie ponoszą w tym zakresie żadnych kosztów.

Dowody : odpis skrócony aktu urodzenia k. 7, odpis zupełny aktu małżeństwa k. 6, przesłuchanie powódki k. 62v-63.

Małoletni powód R. S. od 2019 roku uczy się w domu, jego edukatorką przez cały ten czas jest matka tj. powódka K. S. (1). Powód osiąga bardzo dobre wyniki w nauce. W bieżącym roku szkolnym 2021/2022 powód rozpoczął naukę w szkole średniej (Szkoła w Chmurze”), nauczanie odbywa się w trybie online, jeden raz w tygodniu małoletni uczestniczy w konsultacjach na które dojeżdża z J. do K.. Nauka jest bezpłatna natomiast całkowity koszt wszystkich pomocy szkolnych wyniósł w bieżącym roku 1200 zł (średnia 100 zł miesięcznie).

Małoletni od chwili wyjazdu z R. z dotychczasowego miejsca zamieszkania, mieszka z matką w J. i pozostaje tam pod wyłączną pieczą powódki.

Małoletni powód i powódka K. S. (1) do nadal korzystają z ubezpieczenia zdrowotnego pozwanego A. S..

Odkąd małoletni powód ukończył pół roku, jego matka tj. powódka K. S. (1), wielokrotnie diagnozowała małoletniego u różnych lekarzy specjalistów, twierdząc, że małoletni jest dzieckiem chorym. Pozwany kwestionował taką potrzebę ale mimo tego wielokrotnie jeździł wówczas z powódką i synem na badania. Małoletni powód m.in. był trzykrotnie diagnozowany w szpitalu klinicznym im. Prof. S. S. (3) (...) w K. z siedzibą w Z., ostatnio miało to miejsce w dniach 13-16 lipca 2021 roku. Lekarze stwierdzili wówczas (k. 53v.), że małoletni powód R. S. przy przyjęciu znajdował się w stanie ogólnym dobrym, w badaniu fizykalnym stwierdzono u niego wadę postawy - nadmierną kifozę piersiową, skoliozę, stopy płasko-koślawe oraz psychogenną komponentę prezentowanych wówczas u małoletniego dolegliwości przy nadwrażliwości tylnej ściany gardła. Matka małoletniego K. S. (1) nie wyraziła wówczas zgody na dokładniejsze zbadanie przełyku dziecka (brak zgody na manometrię przełyku).

Małoletni powód aktualnie cierpi na szereg schorzeń m.in. chorobę S. (kifoza), nadto już w toku procesu, w październiku 2022 roku, matka powoda udała się z małoletnim do P. na kolejne badania diagnostyczne, które wykazały u powoda genetyczną chorobę tkanki łącznej (zespól (...)).

Małoletni powód jest obecnie leczony nieodpłatnie w ramach NFZ u gastroenterologa, laryngologa, endokrynologa, kardiologa, korzysta także z poradni wad postawy. Rehabilituje się w domu. Przyjmuje na stałe leki przeciwhistaminowe, w tym sterydy do nosa, gdy nasilają się dolegliwości gastroenterologiczne.

Małoletni musi zakładać specjalistyczne wkładki do butów, których koszt wynosi 400 zł.

Już w toku procesu, z wniosku K. S. (2) z dnia 21 lipca 2022 roku, na mocy orzeczenia (...) do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 10 września 2022 roku, (...), zaliczono małoletniego powoda R. S. do osób niepełnosprawnych. Orzeczenie o niepełnosprawności zostało wydane na okres niespełna 6 miesięcy tj. do dnia 28 lutego 2023 roku. Zgodnie z tym orzeczeniem małoletni powód wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki techniczne, natomiast nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Średniomiesięczne koszty utrzymania małoletniego powoda R. S. wynoszą obecnie około 2000 zł. Na koszty te składają się: wyżywienie (powód musi stosować dietę bezlaktozową) 1000 zł, środki czystości 100 zł, odzież 200 zł, leki 190 zł, dodatkowe zabiegi rehabilitacyjne (poza NFZ) 150 zł, dojazdy do lekarzy 150 zł, koszty zakupu materiałów edukacyjnych 100 zł (w ujęciu średniomiesięcznym), dojazdy na konsultacje do K. 140 zł.

Małoletni powód nie posiada żadnego własnego majątku, który generowałby dochód.

Dowody : dokumentacja medyczna małoletniego powoda k. 8-15, 17, 51-60, świadectwo szkolne k. 16, orzeczenie o niepełnosprawności k. 117, przesłuchanie powódki K. S. (1) k. 62v.-63v., 159-159v., przesłuchanie pozwanego A. S. k. 132v.-133v., 158-159.

Powódka K. S. (1) ma 43 lata, z zawodu jest technikiem administracji. Od daty zawarcia małżeństwa z pozwanym nie pracowała. W trakcie wspólnego pożycia, pozwany i powódka, po narodzinach syna R. ustalili, że powódka pójdzie do pracy kiedy syn stron ukończy przedszkole, ale gdy to nastąpiło powódka nie chciała podjąć zatrudnienia i mówiła wówczas pozwanemu, że podejmie pracę kiedy syn skończy szkołę podstawową, a następnie gdy to nastąpiło powiedziała pozwanemu, że ma już skończone 40 lat i nikt jej do pracy nie przyjmie.

Na rzecz syna R. S. powódka pobiera obecnie świadczenie z programu „Rodzina 500+”.

Powódka nie pracuje i nie osiąga aktualnie żadnych własnych dochodów.

Powódka zamieszkuje z synem R. w domu swojego brata w J.. Nie ponosi kosztów z tytułu czynszu ani opłat. Średniomiesięczne koszty utrzymania powódki obejmują wydatki na żywność 500 zł, środki higieny i czystości 100 zł, odzież i obuwie 100 zł. Powódka nie posiada żadnych dochodów własnych ani majątku.

Powódka nie posiada orzeczenia o niepełnosprawności.

Powódka nie posiada również orzeczenia o niezdolności do podjęcia pracy zarobkowej.

Powódka nie jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna.

Dowody : przesłuchanie powódki K. S. (1) k. 62v.-63v., 159-159v., przesłuchanie pozwanego A. S. k. 132v.-133v., 158-159.

Pozwany A. S. ma 43 lata. Aktualnie jest osobą bezrobotną, zarejestrowaną w Powiatowym Urzędzie Pracy w R., bez prawa do zasiłku. Wcześniej pracował w szpitalach jako monter instalacji sanitarnych. Od 2020 roku pozostaje bez formalnego zatrudnienia. Pozwany pracuje aktualnie dorywczo, ostatnio wyjeżdża do pracy w Niemczech. Z tytułu pracy dorywczej pozwany uzyskuje aktualnie dochód w wysokości 4000 zł netto. Zarobki są uzależnione od ilości wykonanej pracy. Pozwany ma zamiar uzyskać dzięki obecnym pracom dorywczym zatrudnienia na stałe na terenie Niemiec, o ile będzie taka możliwość.

Pozwany jest osobą zdrową, zdolną do pracy, nie przyjmuje na stałe żadnych leków.

Koszty średniomiesięcznego utrzymania pozwanego wynoszą: opłaty związane z mieszkaniem (czynsz) 400 zł, gaz 130 zł miesięcznie, energia elektryczna 150 zł miesięcznie, wyżywienie 500 zł miesięcznie, abonament za telewizję i (...) 200 zł miesięcznie, środki czystości i kosmetyki 100 zł miesięcznie.

Pozwany opłaca ponadto telefony, w tym telefon żony i syna w łącznej kwocie 215 zł miesięcznie.

Pozwany A. S. od maja 2022 roku, po wyprowadzce powódki z synem, do nadal dobrowolnie łoży na rzecz małoletniego powoda R. S. dokonując przelewów na rachunek bankowy syna w banku (...). W maju 2022 roku przelał dwie kwoty tj. 500 zł i 800 zł, w lipcu kwotę 600 zł, w sierpniu 650 zł, w październiku 650 zł, w listopadzie 1000 zł).

Pozwany zajmuje mieszkanie położone w R., przy ul. (...) o powierzchni 37m², które jest obecnie zadłużone na kwotę około 24000 zł i zostało zajęte w toku postępowania egzekucyjnego. Pozwany w dniu 20 maja 2022 roku zawarł

z (...) Spółdzielnią Mieszkaniową ugodę pozasądową, na mocy której zobowiązał się spłacić zadłużenie w ratach w wysokości 500 zł, niezależnie od regulowania bieżącego czynszu. Pozwany spłaca zadłużenie zgodnie z ugodą. Mieszkanie powyższe stanowi własność pozwanego, wchodzi w skład jego majątku osobistego ponieważ otrzymał je w darowiźnie od brata.

Pozwany posiada 20-letni samochód F. (...) o wartości około 1000 zł (rocznik 2002).

Pozwany nie posiada akcji, obligacji ani innych papierów wartościowych.

Wskazane powyżej mieszkanie i samochód stanowią jedyny wartościowy majątek pozwanego.

Dowody : przesłuchanie pozwanego A. S. k. 132v.-133v., 158-159 , zaświadczenie PUP k. 44, raport kasowy k. 100, kopia ugody z (...) k. 101, potwierdzenie transakcji k. 152-157.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej opisane dowody ze źródeł osobowych oraz z dokumentów, które Sąd uznał za spójne logiczne i nie budzące wątpliwości. Nie budziły wątpliwości w szczególności dowody w postaci dokumentacji medycznej oraz orzeczenie

o niepełnosprawności małoletniego powoda, na okoliczność aktualnego stanu jego zdrowia. Sąd nie dał jedynie wiary części zeznań powódki, w której negowała możliwości podjęcia pracy zarobkowej oraz wskazywała przyczyny dotychczasowego braku podjęcia pracy i aktywizacji zawodowej, uznając tę część zeznań za nielogiczną i nieszczerą. W ocenie Sądu powódka, poprzestając w tym zakresie jedynie na twierdzeniach własnych, nie udowodniła (np. dokumentami, zeznaniami świadków itd.) istotnych faktów i okoliczności uniemożliwiających jej podjęcie pracy zawodowej, np. wynikających

z własnego stanu zdrowia lub związanych z powoływaniem przez powódkę utrudnieniem bądź uniemożliwieniem podjęcia zatrudnienia ze strony pozwanego. Ponadto, w ocenie Sądu powódka poprzez czynione od lat, wielokrotne diagnozowanie syna stron tj. małoletniego powoda R. S. poszukuje w ten sposób argumentów uzasadniających jej dotychczasową, wieloletnią bierność zawodową, a w konsekwencji brak przyczyniania się przez powódkę, w zakresie finansowym, do utrzymania rodziny. Stan zdrowia syna stron nie był kwestionowany przez pozwanego (choć pozwany z ostrożności podnosił, że chciałby aby syna przebadał lekarz sądowy), jednakże,

co potwierdziło orzeczenie o niepełnosprawności małoletniego (wydane dopiero w toku procesu), małoletni powód nie wymaga na co dzień konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby. W efekcie powyższe skutkowało uznaniem zeznań powódki w tym zakresie za niewiarygodne.

Sąd zważył:

Powództwo o zasądzenie alimentów na rzecz małoletniego powoda R. S. zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Podstawę zgłoszonego żądania odnośnie małoletniego powoda stanowiły art. 133 i 135 k.r.o.

Zgodnie z regulacją art. 133 § 1 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Zakres świadczeń alimentacyjnych ustawodawca określił w art. 135 § 1 k.r.o. uzależniając go z jednej strony od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, z drugiej zaś od możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby należy rozumieć te, których zaspokojenie zapewni podmiotowi uprawnionemu do alimentów odpowiedni rozwój fizyczny i duchowy. Będą to zatem nie tylko elementarne potrzeby polegające na zapewnieniu minimum egzystencji lecz również te, których celem jest stworzenie warunków bytowania stosownie do wieku uprawnionego, stanu jego zdrowia i innych okoliczności, których uprawniony nie jest w stanie własnymi siłami sobie zapewnić.

Z kolei zgodnie z art. 133 § 2 k.r.o. wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie może polegać w całości lub w części

na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

Należy podkreślić, że usprawiedliwione potrzeby w przypadku dziecka uprawnionego do alimentów powinny być przy tym oceniane całościowo, a zatem nie tylko na podstawie wieku, lecz również miejsca pobytu dziecka, jego środowiska, możliwości zarobkowych osób zobowiązanych do jego utrzymania i całego szeregu okoliczności każdego konkretnego wypadku. Pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można przy tym odrywać od pojęcia zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pojęcia te (usprawiedliwione potrzeby uprawnionego i możliwości majątkowe oraz zarobkowe zobowiązanego) w praktyce pozostają bowiem we wzajemnej zależności i obie te przesłanki wzajemnie na siebie rzutują, zwłaszcza przy ustaleniu przez sąd wysokości alimentów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1969 roku, III CRN 350/69, publik. OSNPG 1970/2/15).

Z kolei do możliwości zarobkowania zobowiązanego poza podstawowym wynagrodzeniem wlicza się ponadto wszelkiego rodzaju premie, nagrody, świadczenia z funduszu socjalnego, dodatki itp. Sąd określając status zarobkowy zobowiązanego nie opiera się przy tym wyłącznie na kwotach aktualnie osiągniętych dochodów, lecz przede wszystkim sprawdza jego możliwości zarobkowe oraz to czy zostały one w pełni wykorzystane (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1959 roku, III CR 212/58). Innymi słowy to realny poziom wynagrodzeń w danym zawodzie jaki posiada lub wykonuje osoba zobowiązana powinien być wyznacznikiem poziomu zdolności zarobkowych.

Bezspornym w sprawie jest, że małoletni powód R. S. nie jest w stanie samodzielnie się utrzymać, dlatego też zabezpieczenie jej materialnych potrzeb obciąża oboje rodziców. Małoletni nie posiada również żadnego majątku przynoszącego dochód, który mógłby być przeznaczony na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Koszty utrzymania małoletniego powoda sąd ustalił na kwotę 2000 zł miesięcznie. Koszty utrzymania w tej wysokości z uwzględnieniem wieku małoletniego, warunków w jakich funkcjonuje oraz, co istotne jego aktualnego stanu zdrowia i dolegliwości na które cierpi, nie stanowią przejawu zbytku uprawnionego, a wynikają z konieczności zaspokojenia jego zwykłych potrzeb związanych

np. z wyżywieniem przy zachowaniu specjalistycznej, bezlaktozowej diety, ubraniem, utrzymaniem w czystości oraz rozwojem związanym z edukacją, a także leczeniem i rehabilitacją. Koszty te mieszczą się w granicach aktualnego, racjonalnego utrzymania małoletniego i w ocenie Sądu nie można ich ocenić ani jako zbyt wygórowanych ani też jako nieuzasadnionych lub niekoniecznych.

Analiza i ocena materiału dowodowego, doprowadziła do jednoznacznych wniosków, że pozwany powinien brać udział w zaspokajaniu ustalonych potrzeb małoletniego powoda na poziomie kwoty 1000 zł miesięcznie, tj. w połowie ustalonych, miesięcznych kosztów utrzymania powoda. Podkreślenia w tym względzie wymaga, że pozwany z tytułu aktualnego wynagrodzenia za pracę dorywczą w Niemczech dysponuje miesięcznie kwotą około 4000 zł netto, co oznacza - biorąc pod uwagę wysokość ustalonych i usprawiedliwionych kosztów związanych z niezbędnym utrzymaniem własnym pozwanego - że ma on możliwość przekazywać orzeczoną kwotę tytułem alimentów na rzecz małoletniego powoda. Podkreślić należy, że pozwany wykorzystuje aktualnie w pełni własne możliwości zarobkowe. Pozwany posiada stosowne profesjonalne doświadczenie zawodowe które wykorzystuje nawet mimo braku zatrudnienia w kraju (poszukiwanie pracy, zarejestrowanie w urzędzie pracy) ponieważ pozwany znalazł i podjął zatrudnienie za granicą, w swoim zawodzie.

Tego samego, w zakresie aktywizacji zawodowej nie można powiedzieć o powódce K. S. (1), na której również ciąży obowiązek alimentacyjny wobec małoletniego powoda. Co prawda powódka czyni na rzecz małoletniego powoda osobiste starania, jednakże w ocenie Sądu powinna ona również czynić starania w zakresie finansowym poprzez podjęcie pracy, czego od lat nie realizuje, mimo, że jak wykazało to postępowanie dowodowe nie ma w tym zakresie obiektywnych przeszkód.

Podkreślenia wymaga, że co do zasady obowiązek alimentacyjny wobec małoletniego dziecka obciąża obojga rodziców. Zgodnie z art. 135 § 2 k.r.o. wykonanie tego obowiązku może przy tym polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego, w takim wypadku pozostałych zobowiązanych obciąża obowiązek pokrywania w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

Dokonując oceny zakresu finansowego obowiązku alimentacyjnego rodziców małoletniego powoda Sąd wziął powyższe pod uwagę, w tym fakt, że powódka jako matka małoletniego sprawuje nad synem pieczę oraz czyni starania o zabezpieczenie jego niematerialnych potrzeb związanych z leczeniem, rehabilitacją czy organizacją edukacji.

Nie mogło jednak umknąć uwadze Sądu, że małoletni syn stron R. S. nie wymaga całodobowej opieki, co wynika wprost z treści orzeczenia o niepełnosprawności. W ocenie Sądu powyższe usprawiedliwia tezę, że pozwana może podjąć pracę i partycypować w połowie kosztów utrzymania dziecka. Jednocześnie Sąd ustalił możliwości zarobkowe powódki na poziomie minimalnego miesięcznego wynagrodzenia, które na dzień orzekania w sprawie wynosi 3010 zł brutto, (kwota netto to 2209,56 zł). Powódka jest z zawodu technikiem administracji, zatem bez problemu może znaleźć i podjąć zatrudnienie na stanowisku biurowym, w punktach handlowych czy w urzędzie.

Podsumowując, w ocenie Sądu roszczenie małoletniego powoda zasługiwało na uwzględnienie w części, tj. co do kwoty po 1000 zł miesięcznie, o czym orzeczono jak w punkcie 1 wyroku. Zasądzona kwota jest adekwatna zarówno do możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego jak i uwzględnia aktualny poziom usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda i kosztów z tym związanych, jak również obowiązek partycypacji matki małoletniego powoda w alimentacji.

O odsetkach na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat alimentacyjnych orzeczono w myśl przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c.

W punkcie 2 powództwo R. S. w pozostałej części oddalono, ponieważ w ocenie Sądu nie zostało udowodnione, żeby koszty utrzymania powoda przekraczały ustaloną w toku postępowania dowodową w sprawie kwotę 2000 zł miesięcznie.

Ponadto w ocenie Sądu brak było podstaw do uwzględnienia żądania zasądzenia alimentów począwszy od daty 1 kwietnia 2022 roku, ponieważ pozwany wykazał niekwestionowanymi dowodami z dokumentów przelewów bankowych, że po wyprowadzeniu się żony z synem w kwietniu 2022 roku, nadal realizował i realizuje swój obowiązek alimentacyjny wobec syna, dokonując wpłat na jego rzecz, na rachunek bankowy, a ostatnią wpłatę w kwocie 1000 zł dokonał w listopadzie 2022 roku.

W punkcie 3 wyroku, Sąd oddalił powództwo K. S. (1) w całości.

Zgodnie z art. 27 k.r.o. oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczynić się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli. Zadośćuczynienie temu obowiązkowi może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o wychowanie dzieci i na pracy we wspólnym gospodarstwie domowym.

W ocenie Sądu to powódka zerwała prowadzenie wspólnego gospodarstwa domowego z pozwanym i wskutek własnej decyzji, bez poczynienia jakichkolwiek wcześniejszych ustaleń z mężem tj. pozwanym, wyprowadziła się ze wspólnego miejsca zamieszkania stron w R. do domu swojego brata w J..

Powódka nie udowodniła faktu, że nie jest w stanie pracować i utrzymać się samodzielnie.

Powódka nie wykazała również dowodowo żadnych wiarygodnych przyczyn, dla których wyprowadziła się wraz z synem z dotychczasowego, wspólnego miejsca zamieszkania stron.

Nie dołączyła żadnych dokumentów, nie wносиła o dopuszczenie zeznań świadków na potwierdzenie faktu, że to naganne lub karalne zachowania pozwanego były powodem dla którego opuściła męża. Tym samym twierdzenia powódki w powyższym zakresie pozostają całkowicie gołosłowne.

Powódka przyznała w zeznaniach, że obecnie nie ponosi żadnych kosztów związanych z mieszkaniem u brata w J..

Powódka nie przedstawiła również żadnych dokumentów potwierdzających jej niezdolność do podjęcia pracy zarobkowej.

Ponadto mimo twierdzeń powódki o jej złym stanie zdrowia, powódka nie przedstawiła orzeczenia o własnej niepełnosprawności.

Wszystkie powyższe ustalenia, jak również fakt, że małoletni syn stron nie wymaga od powódki całodobowej opieki, co potwierdza treść orzeczenia o niepełnosprawności małoletniego, a ponadto małoletni jest już uczniem szkoły średniej i jak dotąd świetnie radził sobie z nauką w formie zdalnej, przemawiają za tym, że powódka może podjąć zatrudnienie, a jej żądanie procesowe nie zasługiwało nawet na częściowe uwzględnienie.

Powódka w sprawie była reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu w osobie adwokata. Na rzecz pełnomocnika z urzędu, zasądzono od Skarbu Państwa łącznie kwotę 4428 zł, w tym podatek VAT, o czym orzeczono na podstawie przepisów art. 29 Prawa o adwokaturze oraz § 8 pkt 5 i § 10 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 18) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 roku, SK 66/19 (Dz.U. z 2020 roku, poz. 769).

Na mocy art. 113 ust. 1 w zw. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2021 r. poz. 2257 t.j.) tj. powołanych przepisów w brzmieniu obowiązującym na dzień wytoczenia powództwa (11 kwietnia 2022 rok), Sąd zwolnił pozwanego od kosztów sądowych w całości (punkt 5 sentencji wyroku), mając zwłaszcza na względzie sytuację pozwanego szczegółowo opisaną we wniosku pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych i załączonym do niego oświadczeniu majątkowym (k. 135-147).

W ocenie Sądu spełnione zostały również przesłanki z art. 102 k.p.c. uzasadniające nieobciążanie pozwanego kosztami procesu ze względów słuszności (punkt 6 wyroku) mimo zgłoszonego w tym zakresie żądania strony powodowej (k. 160). Sąd miał w tym zakresie na uwadze sytuację aktualną materialną pozwanego oraz fakt, że orzeczony obowiązek alimentacyjny i jego zakres wobec małoletniego powoda stanowią dla pozwanego priorytet.

Natomiast w punkcie 7 sentencji wyroku, na mocy art. 333 § 1 pkt. 1 k.p.c., Sąd z urzędu nadał wyrokowi w punkcie 1, zasadzającym alimenty, rygor natychmiastowej wykonalności.

R., dnia 15 grudnia 2022 roku SSR Marek Jonderko